

Moderní hispanoamerická literatura

Dora Poláková a kol.

KAROLINUM

Moderní hispanoamerická literatura

Dora Poláková a kol.

Recenzovali:

prof. PhDr. Anna Housková, CSc.

doc. Mgr. Daniel Nemrava, Ph.D.

Autoři: Anežka Charvátová, Lucie Núñez Tayupanta, Dora Poláková,

Juan A. Sánchez Fernández, Daniel Vázquez Touriño

Kapitoly IV. a VIII. přeložila Klára Seifertová

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

Tato práce vznikla za podpory projektu „Kreativita a adaptabilita jako předpoklad úspěchu Evropy v propojeném světě“, reg. č.: CZ.02.1.01/0.0/0.0/16_019/0000734, financovaného z Evropského fondu pro regionální rozvoj a řešeného na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Projekt je realizován v rámci výzvy Excelentní výzkum a jeho výstupy jsou určeny pracovníkům výzkumných organizací a studentům doktorských studijních programů. Tato publikace byla realizována v rámci programu základní institucionální podpory vědy a výzkumu na Univerzitě Karlově Cooperatio, vědní obor Literatura/Medievalistika.

Vydala Univerzita Karlova, Nakladatelství Karolinum

Praha 2023

Redakce Dita Kříšťanová

Jazyková korektura Lucie Tůmová

Rejstřík Linda Urbancová

Grafická úprava Jan Šerých

Sazba DTP Nakladatelství Karolinum

Vydání první

© Univerzita Karlova, 2023

© Dora Poláková et al., 2023

ISBN 978-80-246-5499-7

ISBN 978-80-246-5557-4 (pdf)

Univerzita Karlova
Nakladatelství Karolinum

www.karolinum.cz
ebooks@karolinum.cz

*„krásné šílenství v životě slova
krásné šílenství v oblasti jazyka“
„una bella locura en la vida de la palabra
una bella locura en la zona del lenguaje“¹*
Vicente Huidobro, Altazor

Obsah

15	Úvod
19	I. Modernismus
24	JOSÉ MARTÍ (Kuba, 1853–1895)
29	JULIÁN DEL CASAL (Kuba, 1863–1893)
31	MANUEL GUTIÉRREZ NÁJERA (Mexiko, 1859–1895)
32	JOSÉ ASUNCIÓN SILVA (Kolumbie, 1865–1896)
34	RUBÉN DARÍO (Nikaragua, 1867–1916)
39	AMADO NERVO (Mexiko, 1870–1919)
40	MANUEL DÍAZ RODRÍGUEZ (Venezuela, 1871–1927)
42	LEOPOLDO LUGONES (Argentina, 1874–1938)
44	JOSÉ MARÍA EGUREN (Peru, 1874–1942)
46	Pozdní modernismus
47	DELMIRA AGUSTINI (Uruguay, 1886–1914)
49	ALFONSINA STORNI (Argentina, 1892–1938)
53	JUANA DE IBARBOUROU (Uruguay, 1895–1979)
54	GABRIELA MISTRAL (Chile, 1889–1957)
56	HORACIO QUIROGA (Uruguay, 1878–1937)

- 61 **II. Regionalismus**
64 Román pralesa
64 JOSÉ EUSTASIO RIVERA (Kolumbie, 1888–1928)
68 Civilizace a barbarství
68 RÓMULO GALLEGOS (Venezuela, 1884–1969)
71 Pampa a gaučové
72 RICARDO GÚIRALDES (Argentina, 1886–1927)
74 Indigenistický román
76 ALCIDES ARGUEDAS (Bolívie, 1879–1946)
77 JORGE ICAZA (Ekvádor, 1906–1978)
78 CIRO ALEGRÍA (Peru, 1908–1967)
80 JOSÉ MARÍA ARGUEDAS (Peru, 1911–1969)
84 Román mexické revoluce
85 MARIANO AZUELA (Mexiko, 1873–1952)
88 MARTÍN LUIS GUZMÁN (Mexiko, 1887–1976)
89 Nové roviny skutečnosti
89 ROBERTO ARLT (Argentina, 1900–1942)
92 MACEDONIO FERNÁNDEZ (Argentina, 1874–1952)
94 LEOPOLDO MARECHAL (Argentina, 1900–1970)
95 EDUARDO MALLEA (Argentina, 1903–1982)
96 MIGUEL ÁNGEL ASTURIAS (Guatemala, 1899–1974)
98 Lyrický román
98 MARÍA LUISA BOMBAL (Chile, 1910–1980)
101 FELISBERTO HERNÁNDEZ (Uruguay, 1902–1964)
103 SILVINA OCAMPO (Argentina, 1906–1993)
- 105 **III. Avantgardní poezie**
107 1. Andská oblast
107 Peru
108 CÉSAR VALLEJO (Peru, 1892–1938)
113 Chile
113 VICENTE HUIDOBRO (Chile, 1893–1948)
117 2. Argentina
117 JORGE LUIS BORGES (Argentina, 1899–1986)
119 OLIVERIO GIRONDO (Argentina, 1891–1967)
122 3. Mexiko
122 Estridentismus
123 MANUEL MAPLES ARCE (Mexiko, 1898–1981)
124 Contemporáneos
126 JOSÉ GOROSTIZA (Mexiko, 1901–1973)

- 127 XAVIER VILLAUERRUTIA (Mexiko, 1903–1950)
128 4. Kuba
129 Čistá poezie
131 Negrismus / Poesía negra

133 **IV. Poezie druhé poloviny 20. století**

- 135 NICOLÁS GUILLÉN (Kuba, 1902–1989)
138 PABLO NERUDA (Chile, 1904–1973)
147 JOSÉ LEZAMA LIMA (Kuba, 1910–1976)
150 ÁLVARO MUTIS (Kolumbie, 1923–2013)
155 OCTAVIO PAZ (Mexiko, 1914–1998)
163 JUAN GELMAN (Argentina, 1930–2014)
168 IDEA VILARIÑO (Uruguay, 1920–2009)
172 ERNESTO CARDENAL (Nikaragua, 1925–2020)
177 ROBERTO JUARROZ (Argentina, 1925–1995)
181 NICANOR PARRA (Chile, 1914–2018)
186 JOSÉ EMILIO PACHECO (Mexiko, 1939–2014)
191 RAÚL ZURITA (Chile, 1950)

195 **V. Nový hispanoamerický román**

- 195 Zrod boomu: okolnosti, lidé, místa
200 Protagonisté boomu
200 MARIO VARGAS LLOSA (Peru, 1936): hledání totálního románu
209 JULIO CORTÁZAR (Argentina, 1914–1984): hledání průchodu,
středu mandaly, světa za víčky
212 CARLOS FUENTES (Mexiko, 1928–2012): třípatrové Mexiko, revoluce
a chórové vyprávění
216 GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ (Kolumbie, 1927–2014): osamocení patriarchy
v magickém ráji vyprávění
222 JOSÉ DONOSO (Chile, 1924–1996): věchost, úpadek a ztráta identity
224 Předchůdci a soupeřníci
224 ARGENTINSKÁ FANTASTICKÁ LITERATURA:
Jorge Luis Borges a Adolfo Bioy Casares
224 JORGE LUIS BORGES (Argentina, 1899–1986)
228 ADOLFO BIOY CASARES (Argentina, 1914–1999)
228 ERNESTO SABATO (Argentina, 1911–2011): tunel samoty
234 JUAN CARLOS ONETTI (Uruguay, 1909–1994): laplatská městská úzkost
235 MARIO BENEDETTI (Uruguay, 1920–2009): kronikář montevidejské společnosti
236 JUAN RULFO (Mexiko, 1917–1986): šepoty vyprahlého Mexika
237 AUGUSTO ROA BASTOS (Paraguay, 1917–2005): paraguayský Nejvyšší

- 237 JOSÉ LEZAMA LIMA (Kuba, 1910–1976): barokní rozbujelost
238 ALEJO CARPENTIER (Kuba, 1904–1980): zázračné reálno
239 GUILLERMO CABRERA INFANTE (Kuba, 1929–2005): ohňostroj vtipu
a stesk po předrevoluční Havaně

244 **VI. Hispanoamerická próza v posledních padesáti letech**

244 Ve stínu boomu

- 245 JULIO RAMÓN RIBEYRO (Peru, 1929–1994)
246 MANUEL SCORZA (Peru, 1928–1983)
247 JORGE IBARGÜENGOITIA (Mexiko, 1928–1983)
248 ALVARO MUTIS (Kolumbie, 1923–2013)

249 Postboom

249 1. Kuba

- 250 VIRGILIO PIÑERA (Kuba, 1912–1979)
250 SEVERO SARDUY (Kuba, 1937–1993)
254 REINALDO ARENAS (Kuba, 1943–1990)

258 2. Argentina

- 258 ABEL POSSE (Argentina, 1934)
261 MANUEL PUIG (Argentina, 1932–1990)

263 3. Peru

- 263 ALFREDO BRYCE ECHENIQUE (Peru, 1939)

264 4. Mexiko

- 264 SERGIO PITOL (Mexiko, 1933–2018)
265 FERNANDO DEL PASO (Mexiko, 1935–2018)
266 JOSÉ EMILIO PACHECO (Mexiko, 1939–2014)

266 Literatura svědectví a „kroniky“

- 266 RODOLFO WALSH (Argentina, 1927–1977)
267 ELENA PONIATOWSKA (Mexiko, 1932)
269 CARLOS MONSIVÁIS (Mexiko, 1938–2010)
269 PEDRO LEMEBEL (Chile, 1951–2015)

270 Nová angažovanost, literatura v exilu

271 Ve stopách boomu. Ženská verze magického realismu: láska dělá zázraky

- 271 ISABEL ALLENDE (Chile, 1942)
273 LAURA ESQUIVEL (Mexiko, 1950)

274 Proti magickému realismu, pryč s boomem: McONDO, generace Crack

279 Nový boom 90. let

- 279 LUIS SEPÚLVEDA (Chile, 1949–2020)
280 FRANCISCO COLOANE (Chile, 1910–2002)

281 Ženské hlasy

282 Fenomén ROBERTO BOLAÑO

287	Současné trendy hispanoamerické literatury
288	Fantastická literatura
290	Nová argentinská próza
298	Generace „Pinochetových dětí“
301	Sikareskní román, špinavý realismus
304	Těžko zařaditelné hlasy
308	Současná vlna spisovatelů: parodie, persifláže, obraz marginalizace jinakosti a skrytého násilí, genderové otázky
312	Vliv nezávislých nakladatelství
312	Veletrhy, ceny, festivaly

313 VII. Hispanoamerický esej

313	Úvod. Přelom století v hispanoamerickém esaji
315	Konec 19. století, od pozitivismu k modernismu
317	DOMINGO FAUSTINO SARMIENTO (Argentina, 1811–1888)
318	JUAN MONTALVO (Ekvádor, 1832–1889)
318	EUGENIO MARÍA DE HOSTOS (Portoriko, 1839–1903)
318	MANUEL GONZÁLEZ PRADA (Peru, 1848–1918)
321	JOSÉ MARTÍ (Kuba, 1853–1895)
322	RUBÉN DARÍO (Nikaragua, 1867–1916)
322	Modernismus, amerikanismus, arielismus
323	JOSÉ ENRIQUE RODÓ (Uruguay, 1871–1917)
324	JOSÉ INGENIEROS (Argentina, 1877–1925)
324	JUSTO SIERRA (Mexiko, 1848–1912)
325	LEOPOLDO LUGONES (Argentina, 1874–1938)
325	RUFINO BLANCO FOMBONA (Venezuela, 1874–1944)
325	Zkoumání národní identity
326	JOSÉ VASCONCELOS (Mexiko, 1882–1959)
326	ANTONIO CASO (Mexiko, 1883–1946)
327	PEDRO HENRÍQUEZ UREÑA (Dominikánská republika, 1884–1946)
327	ALFONSO REYES (Mexiko, 1889–1959)
329	SAMUEL RAMOS (Mexiko, 1897–1959)
330	ALCIDES ARGUEDAS (Bolívie, 1879–1946)
330	JOSÉ CARLOS MARIÁTEGUI (Peru, 1894–1930)
332	JOSÉ MARÍA ARGUEDAS (Peru, 1911–1969)
334	EZEQUIEL MARTÍNEZ ESTRADA (Argentina, 1895–1964)
335	GABRIELA MISTRAL (Chile, 1889–1957)
335	FERNANDO ORTIZ (Kuba, 1881–1969)
336	Rozpětí imaginace
336	JORGE LUIS BORGES (Argentina, 1899–1986)

- 337 ALEJO CARPENTIER (Kuba, 1904–1980)
 337 JOSÉ LEZAMA LIMA (Kuba, 1910–1976)
 338 OCTAVIO PAZ (Mexiko, 1914–1998)
 339 AUGUSTO ROA BASTOS (Paraguay, 1917–2005)
 340 GERMÁN ARCINIEGAS (Kolumbie, 1900–1999)
 341 JULIO CORTÁZAR (Argentina, 1914–1984)
 342 LEOPOLDO ZEA (Mexiko, 1912–2004)
 342 ARTURO USLAR PIETRI (Venezuela, 1906–2001)
 342 MARIANO PICÓN SALAS (Venezuela, 1901–1965)
 343 Druhá polovina 20. století, eseje o literatuře
 343 ERNESTO SABATO (Argentina, 1911–2011)
 344 CARLOS FUENTES (Mexiko, 1928–2012)
 344 MARIO VARGAS LLOSA (Peru, 1936)
 345 MARIO BENEDETTI (Uruguay, 1920–2009)
 345 GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ (Kolumbie, 1927–2014)
 346 FERNANDO AÍNSA (Uruguay, 1937–2019)
 346 CARLOS MONSIVÁIS (Mexiko, 1938–2010)
 347 ELENA PONIATOWSKA (Mexiko, 1932)
 347 Současný esej

350 VIII. Divadlo 20. a 21. století

- 351 1. Divadlo konce 19. století až do roku 1920
 351 1.1. Vstup do moderní doby v Hispánské Americe. Počátek realismu v divadle
 352 1.2. Lidové divadlo
 352 1.2.1. Lidové divadlo na Kubě
 353 1.2.2. Lidové divadlo v Mexiku
 353 1.2.3. Lidové divadlo v laplatské oblasti
 353 Gaučovské divadlo
 354 El sainete criollo – kreolská veselohra
 355 1.3. Kultivované divadlo
 355 1.4. Nástup realismu
 356 1.4.1. Florencio Sánchez (Uruguay, 1875–1910)
 358 1.4.2. Další realisté
 359 2. Divadlo v letech 1910–1950
 359 2.1. Vzestup nacionalismu a populismu v Hispánské Americe
 360 2.2. Počátek experimentálního divadla
 360 2.2.1. El grotesco criollo – Kreolská groteska
 362 2.2.2. Soubory experimentálního divadla
 363 2.2.3. Divadlo podvědomí
 365 2.3. Rodolfo Usigli (Mexiko, 1905–1979)

368	3. Vznik národních divadel. Druhá divadelní avantgarda
370	3.1. Mexiko. Generace 50. let
371	3.1.1. Emilio Carballido (Mexiko, 1925–2008)
375	3.1.2. Další autoři
376	3.2. Argentina
376	3.2.1. Griselda Gambaro (Argentina, 1928)
378	3.2.2. Další autoři
379	3.3. Chile
380	3.4. Kuba
382	3.5. Venezuela
383	3.6. Další země
385	4. Pohnutá desetiletí. Divadlo kolektivní tvorby
388	4.1. Soubory kolektivního divadla
389	4.2. Několik dramatiků
392	5. Globalizace a postdramatické divadlo
394	5.1. Hlavní tvůrci
394	5.1.1. Argentina
395	5.1.2. Mexiko
396	5.1.3. Další země
398	Poznámky
420	Základní bibliografie
434	Jmenný rejstřík

Úvod

Psát dějiny moderní hispanoamerické literatury je velké dobrodružství. Ovšem člověk si při něm připadá jako Sisyfos valící před sebou marně kámen. Znovu a znovu. S vidinou ztroskotání, ale i s nadějí, že se to nakonec podaří.

Stáli jsme totiž před otázkou, zda je něco takového vůbec možné. Dokážeme vměstnat do jednoho svazku ne jednu literaturu, nýbrž literatury všech španělsky mluvících zemí amerického kontinentu? Vždyť se jedná o obrovský prostor, geograficky i kulturně, a každý region by si zasloužil samostatné pojednání.

Rozhodli jsme se, že to dokážeme. Že by byla velká škoda, kdyby české publikum nemělo něco podobného k ruce, již vzhledem k popularitě, které se španělský jazyk a španělsky psané literatury u nás těší. Zároveň jsme však od počátku věděli, že je to úkol vyžadující maximální pokoru, a především neusilující o dokonalost a komplexnost. Ty totiž nejsou možné.

Když jsme nahlédli do bezpočtu dějin hispanoamerické literatury vydaných v různých koutech světa a čítajících několik mnohastrankových dílů, došli jsme k závěru, že ani ty zdaleka nejsou vyčerpávající a že čtenář v každém titulu najde něco zásadního, co chybí, něco, co by naopak vynechal, něco, na co by kladl větší důraz apod.

Naše kniha je tedy pokusem postihnout stěžejní momenty a směry hispanoamerických literatur od konce 19. století do počátku 21. století a každou epochu doprovodit přehledem klíčových autorů a jejich zásadních děl; soustředíme se na španělsky mluvící země amerického kontinentu, literaturu Hispánců v USA (psanou často dvojjazyčně) jsme ponechali stranou. Chceme poukázat na různorodost a modernost hispanoamerické literatury, na sílu, kterou má v nejrůznějších žánrech a kterou vyznačují nejen velké země a metropole, ale která v některých dějinných okamžicích přicházela i ze zemí menších, opomíjených.

Jedná se tedy o přehledovou publikaci, která by měla sloužit nejen studentům programů zaměřených na hispanoamerický a iberoamerický region, ale rovněž všem těm, kteří se o tuto kulturní oblast zajímají jako čtenáři, cestovatelé apod.

Zvažovali jsme, zda přechylovat ženská příjmení. Se jmény se pak lépe pracuje a český text plyne přirozeněji, zároveň je ale někdy obtížné odhadnout původní tvar jména. A jelikož se jedná o odbornou knihu, rozhodli jsme se nakonec příjmení nechat nepřechýlená.

Ukázky z děl (pokud není uvedeno jinak), stejně jako citace ze sekundární literatury přeložili autoři jednotlivých kapitol (v případě kapitol IV a VIII Klára Seifertová).

Autorský kolektiv tvoří hispanisté z pražské Filozofické fakulty UK a rovněž kolega z Filozofické fakulty Masarykovy univerzity v Brně. Každý se specializujeme na jiné období, každý máme oblíbené i méně oblíbené autory a také naše přístupy k literatuře a literárním textům se liší. A právě tuto individualitu jsme chtěli zachovat. Nesnažili jsme se o uniformní vzhled kapitol a nepsali jsme podle nějakého „mustru“; myslím, že nás ale spojovala láska k literatuře a přesvědčení, že to, o co usilujeme, má smysl.

Chtěli bychom vyjádřit dík českým hispanistům, kteří nás toho tolik naučili a z jejichž prací a tradice čerpáme. Jmenovitě prof. Anně Houskové, která mě (a nejen mě) naučila, že důležité věci lze říct jednoduše a že k literárním textům máme vždy přistupovat se zvědavostí a pokorou. A děkujeme rovněž studentům, protože to oni nám dokazují, že i v 21. století zahlučeném technologiemi je pořád báječné vzít do ruky knížku a pak si o ní povídat.

Vás čtenáře prosíme o shovívavost. Není nic snazšího než najít něco, co v knize chybí – podobně jako pro učitele není nic snazšího než vyzkoušet studenta z toho, co neumí; byli bychom ale raději, kdybyste spíš využili a ocenili to, co se nám povedlo. *Moderní hispanoamerická literatura* nemá být posled-

ním krůčkem při studiu, ale naopak tím prvním, který vás zavede k dalším odborným publikacím. A především k samotným literárním textům. Ty totiž mají být centrem studia literatury a tím největším dobrodružstvím. Literatuře nelze porozumět bez četby románů, povídek, esejů, poezie, dramát... příručky a manuály mohou jen pomoci v orientaci a zasazení do kontextu. Pokud právě to naše kniha dokáže, budeme spokojeni. A pokud ve vás podnítl chuť sáhnout po dílech hispanoamerických autorů, pak budeme spokojeni nadmíru.

Dora Poláková

I. Modernismus

Dora Poláková

„Modernismus představuje hispánskou formu univerzální krize literatury a ducha, která kolem roku 1885 spustila konec 19. století a která se projeví v umění, vědě, náboženství, politice a postupně i v ostatních aspektech života, čímž nabývá veškeré charakteristiky hluboké dějinné změny, která pokračuje dodnes,“² napsal v roce 1934 Federico de Onís. Tato dnes již legendární definice se pokusila objasnit jev jen obtížně definovatelný, jehož pojetí se v předcházejících dekádách u jednotlivých kritiků a literárních historiků výrazně lišilo. Otázka, co je modernismus, trvá od chvíle jeho existence, a tento termín navíc ještě dále komplikují rozdílné konotace v jiných kulturních oblastech: periodizací a charakteristikami se zásadně liší od modernismu anglosaského i od toho brazilského (který odpovídá avantgardě).

V Hispánské Americe ho datujeme na přelom 19. a 20. století (konkrétněji se hovoří o období od 70. let století devatenáctého po 20. léta století dvacátého). Oproti tradičnímu chápání modernismu jako literárního směru dnes panuje shoda v tom, že šlo opravdu o něco mnohem širšího a hlubšího: o zaujmutí pozic tváří v tvář překotným změnám, které lidstvo v té době prožívalo, o reakci na výraznou krizi hodnot, které euroamerická civilizace

čelila. Tedy o způsob, jakým daná společnost vstoupí do nové epochy, do moderního věku.

Z výše řečeného jasně vyplývá, že zmíněný euroamerický civilizační okruh sdílel některé základní momenty, že reagoval na podobné výzvy, zároveň je však zřejmé, že odpovědi nebyly a nemohly být totožné – vždy byly odvislé od historického, ekonomického, společenského a v neposlední řadě kulturního kontextu jednotlivých zemí a regionů.

Jak tomu bylo v případě Hispánské Ameriky? Modernismus představuje moment, kdy se hispanoamerický region s rostoucím sebevědomím začíná hlásit o své místo na světové scéně: činí tak s vědomím vlastní jedinečnosti na jedné straně a s přihlášením se k určité společné tradici na straně druhé. A jeho geopolitické postavení se zásadně proměňuje; symbolem může být rok 1898 (tehdy Španělsko ztrácí poslední kolonie), který ukazuje, že moc bývalé koloniální velmoci je definitivně pryč, ale že středo- a jihoamerickému regionu se vynořuje mnohem bližší a silnější rival: Spojené státy americké.

Vedle vnějších rizik však hispanoamerické státy musejí řešit i svou vnitřní situaci. Nezapomínejme, že se stále ještě jedná o mladé útvary, postrádající v některých případech jasné institucionální zakotvení, hranice i identitu. Dochází k prudkému ekonomickému rozvoji a industrializaci, sílí střední vrstvy (které tím pádem hrají čím dál důležitější roli i v oblasti kulturní). Hispánská Amerika nasává podněty přicházející především z Evropy, lačně sleduje rozvoj přírodních věd, nové filozofické myšlenky (zmiňme alespoň výrazný vliv pozitivismu) i projevy únavy a úpadku, které „Starý svět“ na přelomu století prožívá. A cítí, že i ona vstupuje do modernity... Veškerý společenský kvas doby samozřejmě reflektuje umění; nás bude zajímat především literatura.

Modernismus souzní v hlavních rysech s epochou *fin de siècle*, kdy v kultuře udává tón Francie. Proto také francouzská metropole přitahuje jako magnet umělce z nejrůznějších koutů světa a cesta do Paříže bude představovat jeden z klíčových topoi hispanoamerických modernistických textů. Zdaleka se však nejedná o pouhý turistický výlet, byt' samozřejmě hispanoameričtí umělci touží poznat kabarety, divadla či muzea vysněného města. Jde o iniciační pouť – stanout v Paříži znamená zachytit proud nového, jiného, krásného... a vrhnout se do něj. Odtud vyplývá, z jakého směru přichází nejsilnější vlivy: modernismus se bohatě sytí z parnasismu a symbolismu, chvílemi je též uchvácen dekadentními rysy a bohémským prostředím (je příznačné, že pařížská realita občas neuspokojuje představy Hispanoameričanů, a tudíž se obrací k literárním textům, kde jsou všechny motivy – někdy až stereotypní – naplněny). Modernisté